

BERNARD MINIER

HOWA

Lov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier

Lov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**BERNARD
MINIER**

FLOW

xyz

BERNARD MINIER

LOV

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz.

Copyright © XO Editions 2021. All rights reserved.

Translation © Jiří Žák, 2022

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-066-0

ISBN e-knihy 978-80-7683-073-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-074-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-072-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pouze nemilosrdný pohled na sebe sama
může dát člověku právo soudit ostatní.*

Christa Wolfová

UPOZORNĚNÍ

Všechny čtenářky a všichni čtenáři si určitě budou myslet, že sedm útoků nožem v centru města Toulouse za jediný víkend je pouze výplodem bezbřehé autorovy fantazie. Není. K těmto sedmi útokům během necelých osmačtyřiceti hodin skutečně došlo. Posunul jsem je pouze v čase, protože se tato událost stala v červnu, a nikoliv v říjnu roku 2020. Stejně tak existuje „lovecký úplněk“, ale všichni, kteří se o tento fenomén vášnivě zajímají, budou zajisté konstatovat, že jsem ho kvůli potřebám příběhu zkrátil jen na týden. A spousta faktů a událostí, jež se staly na předměstí a při policejní práci, je inspirováno skutečnými událostmi a autentickými svědectvími, pouze upravenými pro účely příběhu a z úcty k dotčeným lidem. Hlavní osa příběhu o „lovu“ je naopak skutečně jen výplodem mé vlastní fantazie, neboť to je hlavním posláním autora beletrie, a sice vymyslet příběh, který bude pravdivější než samotná realita. A tak „veškerá podobnost se skutečnými postavami či událostmi“ a tak dále...

BERNARD MINIER

Nekřičel. Otevřenými ústy klidně dýchal. Pršelo na něj a déšť mu stékal do očí, na krk a na záda pod maskáče. Cítil tisíce ostrých hrotů, jež se mu zabodávaly do kůže a milimetr po milimetru jej trhaly na kousky. Krk, obličej, ruce a horní část těla měl zamotané do ostnatého drátu. Srdce mu tepalo proti jednomu z těch ostnů, který mu tlačil na krkavici. Pletivo skládající se z ocelových hrotů tvořilo příšerné vězení.

Nehýbal se a sledoval, jak sestupují dolů z kopce. Jak kráčejí k němu. Bylo zvláštní, jak může člověk v takových chvílích naprosto jasně uvažovat. Jako když ho spolu s jeho muži v Afghánistánu nebo v Kongu obklíčili mnohem početnější nepřátelé, zdrogovaní a připravení zemřít. Ti, kteří se blížili, nebyli ani zdrogovaní, ani připravení umřít. Byla to jejich civilizace, která umírala. Ta, kterou bránil celý život. Věděl, že stojí na odvrácené straně dějin, ale to v tuto chvíli vůbec nebylo důležité. Měl osud ve vlastních rukách, teď nastala chvíle, aby si to uvědomil. Cítil, jak se mu hroty zarývají do krku a jak mu teče krev... Stačilo jediné trhnutí a byl by konec. Na co v tu chvíli myslel? Každopádně na to, že tahle doba už není nic pro něj...

ÚPLNĚK

Úplněk. Jako v béčkových hororech, které měl tak rád. Plných zombíků nebo upírů. Tady upíři nebyli. Ani zombíci. Ale bylo to mnohem horší. Byli za ním, nedaleko. Někde v lese.

Dýchalo se mu špatně s těmi věcmi, které se mu zarývaly do kůže.

Poté, co ho vytáhli z kufru auta, ve chvíli, kdy oslepený zapálenými pochodněmi mžikal do světél reflektorů, zahlédl jejich tváře. Na zlomek sekundy, déle ne. Bylo to ale dostatečně dlouho na to, aby pochopil. Záblesky v jejich očích mu prozradily, že se nejedná o hru. Nebo spíš, že se jedná o hru... *smrtelnou*.

Dali mu malý náskok. V lese panovala tma. Řekli, že má šanci. Houby šanci!

Neměl nejmenší tušení, kde se nachází. Věznili jej na místě páchnoucím koňským trusem, zvířaty a kůží, kde za dveřmi cinkaly nějaké kovové předměty, ozývalo se koňské ržání a dupot kopyt. Znal tyhle zvuky jen z televize. V životě žádného koně neviděl.

Pak ho zavřeli do kufru nějakého velkého auta vonícího novotou. A pak jeli. Hodinu, možná dvě. Než jej vypustili do lesa. Les zakrýval kopce, tma zakrývala les a strach mu zakrýval myšlenky. Byl to hlasitý strach, ozýval se v jeho vydešeném dechu a bušícím srdci. Zapáchal, byl cítit v jeho potu a v té smradlavé věci, kterou měl na hlavě. Měl i barvu. Černou, černou lesa, černou lidské duše a černou jeho vlastní kůže.

Utíkat... Skákat, lézt, padat, znovu vstávat...

Bez dechu se prodíral větvemi, přeskakoval potoky zurčící kdesi pod nánosem listí a ve tmě zakopával o kořeny a kameny. Ještě si nevyvrtl kotník, ale neměl k tomu daleko. Ta věc, kterou mu nasadili na hlavu, ho dusila a on si ji nedokázal sundat kvůli pásku zapnutému pod bradou. Dokonce v ní nebyl ani otvor na ústa. Čpěla divokou zvěří a zvratky. Neustále mrkal kvůli kapkám potu, které jej pálily v očích. Nohy měl stále těžší a těžší a bolest těsně pod žebry mu tlačovala vnitřnosti. Nebyl zvyklý běhat. A už vůbec ne v lese. Znal jen svou čtvrt, schodiště, chodby a místa k *dealování*. Potil se jako prase. A přitom byl nahý. Varlata se mu houpala mezi stehny, zatímco běžel čím dál nemotorněji. Chodidla a kolena si odíral o kamení. V téhle mrazivé noci na konci října by mu měla být zima, ale běh a strach mu rozechřívaly krev, zatímco kolem uvězněné hlavy se v měsíčním světle zvedala oblaka páry...

Náhle před sebou v otvorech té kožené věci spatřil mezi vysokými a tmavými stromy velký oslepující záblesk,

zamlženou kouli světla zářící na nočním nebi jako silný reflektor. Záře, která ho mohla vést. Zmocnila se ho naděje. Nesmírná naděje. Někdo tam je, dům... *záchrana*.

Za sebou na úpatí svahu, v temnotě, z níž přišel, znovu uslyšel mužské hlasy. Opět ho zavalila hrůza. Skoro se mu zvedl žaludek. Přidal, ale kyselina mléčná, která se mu nahromadila ve stehenních svalech, jej zpomalovala. Modlil se, aby nedostal křeče – teď ne! Tepnami se mu valila krev. Hemoglobin, leukocyty, lymfocyty. Krev znamenala život.

A on chtěl žít. Miloval život.

PŮL TŘETÍ V NOCI. Jel po silnici, která se čím dál víc zužovala, jak stoupala a zase klesala v kopcích kraje Ariège, daleko na jih od toulouské aglomerace. Mířila do lesa. Když se z něj zase vynořila, mýjela louky a osamělé farmy. A pak do něj znovu vjela.

Byla temná noc. Svítat mělo začít až za pár hodin.

Skončil službu v nemocnici a vracel se domů. Až přijede, manželka a děti už budou spát, a až se probudí, bude zase on spát spánkem spravedlivých. *Spravedlivých?* To se ještě uvidí. Rukama pevně svíral volant a přitom zavěťřil pod límec. Ucítíl parfém, stejný, jaký používala jeho žena, jenomže ta to s ním přeháněla.

Zatímco projížděl zatačkami, kolem defilovaly noc a les, černé jako hřích. Na silnici byl sám. Stromy a zatačky, které viděl ve světle reflektorů, v sobě měly cosi nebezpečně hypnotického.

Spěchal, aby už byl doma. Oči ho začínaly pálit. *Za necelých patnáct minut budeš v posteli.* Otevřel je dokořán, zavrtěl hlavou, pohnul čelistí a zesílil rádio. Od Christinina domu jej dělilo necelých dvacet kilometrů, ale i tak si pouštěl hudbu, aby bojoval proti ospalosti. Samé staré fláky jako Traveling Wilburys, Dylana, Harrisona, Toma Pettyho, Roye Orbisona a Jeffa Lynneho. Dobrou hudbu, kterou ještě neplnily a nerozbíjely hlášky pubertálních dydžejů.

Měl za sebou dlouhou noc v nemocnici, ale během dvou posledních hodin strávených v Christinině náručí si krásně odpočinul a zároveň se vyčerpal.

Poznal ji na Tinderu. Sociální síť mu sice umožnila několikrát se setkat s různými ženami, ale zároveň jej naplnila pocitem viny a špíny. Jak to šlo dohromady? Jaký byl smysl všech těch „swipes“ a „matches“? Slabounký kritický hlásek mu říkal, že mezi pornem a těmito internetovými seznamkami se milostné vztahy – aspoň ty jeho – podobaly čím dál víc trhu s dobytkem.

Nejsme už jen konzumenti, jsme sami požíráni, pomyslel si. Jsme požíráni a odvrhováni...

Věděl, co znamenají takové myšlenky. Totéž co jeho hudební vkus. *Že je starý.* Že je mu sice teprve čtyřicet, ale už přemýšlí jako stařec, stejně jako jeho rodiče – pokoj jejich duším – přemýšleli dávno před ním. Manželka a děti mu to neustále opakovaly. Pouze Christine lichotila jeho egu a říkala mu, že má super tělo na chlapa, který...

LOV

Do prdele...! Něco se vynořilo z lesa a skočilo na silnici přímo před něj!

Jelen, kurva, jelen! Zaklel. Příliš pozdě uviděl majestátní parohy zvířete, které se objevilo před reflektory jeho auta a snažilo se přeběhnout silnici. Dupl na brzdu a nadzvedl se, nárazu ale zabránit nedokázal. Jelen k němu v poslední chvíli, než ho auto srazilo, obrátil svůj zrak a on ve světle reflektorů spatřil dvě oči plné hrůzy, dvě takřka lidské oči.

Náraz byl strašlivý.

Ozval se skřípot pneumatik a na asfaltu zůstaly stopy po brzdění. Auto se otřásl a potom se konečně zastavilo. Velké zvíře náraz nejprve vymrštil na kapotu a pak srazil na zem před nárazníkem.

To už otvíral dveře a vyskakoval ven. Rozběhl se k předku auta. Pohledem přelétl nabouranou kapotu a potom mu oči spočinuly na postavě ležící na asfaltu a utopené v záři světla. Druhý konec těla zakrýval velký černý stín.

Otevřel ústa, protože mu najednou chyběl kyslík. Vytřeštil oči. Byl si jistý, že tenhle obraz nikdy nezapomene.

Na silnici neleželo zvíře, ale člověk.

PONDĚLÍ

1.

NOC. Les. Reflektory. Nad tím vším úplněk. Ve světle reflektorů stromy. Spousta stromů. A skoro žádné domy. Jen o kus dál farma. Izolovaná. Osamělá. Vytáhli ho z postele ve čtyři hodiny ráno.

„Je to tady takové celé zelené,“ řekla Samira.

Servaz to nijak nekomentoval. Vyrhli ho z noční můry. Telefon na nočním stolku mu začal zvonit ve chvíli, kdy se mu zdálo, že večerí v přítomnosti všech mrtvých, s nimiž se jako policista setkal. Volal mu Chabrillac, nový šéf soudní policie. Prokurátor z Foix zavolal v noci stálou službu na prokuratuře v Toulouse a ta zase zavolala soudní policii a oznámila podezřelé úmrtí na nějaké silnici v Ariège. Mladého muže srazilo auto ve 2 hodiny 30 minut v noci. Vyběhl z lesa rovnou před auto a řidič už nemohl zareagovat.

„Dopravní nehoda?“ zeptal se Servaz zmateně, ještě pořád obluzený spánkem. Podíval se na hodinky.

„Měl na sobě jelení hlavu... byl zraněný a máme všechny důvody si myslet, že... hm... před něčím... nebo spíš před někým utíkal.“

Servaz se v ten okamžik úplně probudil.

„Dopravní nehoda?“ zopakovala nevěřícně Samira, když jí o pět minut později zavolal.

„Nehoda?“ řekl chvíli na to i Vincent. Šeptal, aby neprobudil Charlène.

Samira Cheungová a Vincent Espérandieu, dva nejlepší členové jeho týmu. Zpočátku se s nimi jen těžko smířoval. Samira vypadala jako vynervovaná gotička a Vincent byl na jeho vkus příliš afektovaný mladý muž. Po jejich nástupu byl Servaz často svědkem řady více či méně dvojsmyslných narážek, homofobních a sexistických řečí a vtípků. Rázně s nimi skoncoval a oběma začal svěřovat čím dál náročnější úkoly. Dokázal rozeznat dobrého vyšetřovatele na první pohled. Teď už to bylo dvanáct let, co se Samira a Vincent k jeho týmu připojili. Od té doby uteklo mnoho vody. Vzal si termosku, kterou mu podala Samira, sedící vzadu. Nalil si kávu do kelímku. Stáhl okénko, potom i roušku a napil se, zatímco Vincent řídil. Naklonil se dopředu a skrz přední sklo se zahleděl na noční nebe. Doprovázel je kulatý a usmívající se měsíc.

Zpomalili, když asi sto metrů před sebou zahlédli mezi stromy blikat majáčky. Vincent zabrzdil. Servaze překvapilo množství aut. Za žlutými páskami viděl obrysy postav. Ostře světla a stan. V pološeru tvořil světlejší skvrnu. Zaparkovali na travnatém okraji silnice.

„První tu rozhodně nejsme,“ konstatoval Espérandieu a rukama dál svíral volant. „Ten úplněk asi působí i na četníky.“

„Co tady dělají?“ zeptala se Samira a naklonila se dopředu mezi sedadla. „Předběhli nás, nebo ten případ přidělili četnictvu?“

„Každopádně jsem u autonehody nikdy neviděl tolik lidí,“ dodal Vincent.

Když vystoupili, nebe se zatáhlo a měsíc zmizel. Blikání majáčků je oslňovalo, takže když zamířili k pásce, museli si zaclonit oči. Servaz si pomyslel, že těm majáčkům se podobá život. Krátce zazáří a potom zhasne. Jediné, co zůstane, je vzpomínka na tu záři. Ta ovšem taky vyhasne.

Všiml si, že četníci, kteří sem dorazili jako první, pracovali rychle a pečlivě. Rozdělili prostor na tři části, jejichž neviditelné hranice se nicméně zhmotnily přítomností různých profesionálů. Zóna číslo 1 označovala místo samotné nehody, kde stálo auto, kolem kterého se pohybovali technici v bílých kombinézách. Zónu číslo 2 tvořil les, z něhož bezpochyby ten mladý muž vyběhl a který teď pročesávali další technici v kosmických skafandrech. A v zóně číslo 3, vyznačené trochu stranou, se shromáždili zbývající vyšetřovatelé a soudní úředníci.

Servaze napadlo, že zóna číslo 1 musí být kontaminovaná zásahem záchranářů. Zároveň však musel uznat, že se nejedná o místo zločinu. To hlavní se odehrávalo jinde, v lese... Tam, kde mladého muže někdo pronásledoval, pokud tomu tak skutečně bylo.

Buď jak buď, muselo tady dojít k něčemu závažnému, jinak by tu nestál stan a nepohybovala by se tady taková

spousta techniků a četníků... Cítil, jak mu v žilách koluje adrenalin, a jeho zvědavost ještě vzrostla: Něco se tady skutečně stalo. Nevytáhli by takovou spoustu lidí z postelí bezdůvodně.

Když krácel směrem ke skupině četníků a soudních úředníků, v blikajícím světle majáček rozeznal postavu nového prokurátora z Toulouse, Guillaumea Drecourta, jenž předtím působil v Besançonu. Nedávno se svěřil novináři z jednoho místního plátku, že se v mládí rozhodoval, jestli bude studovat práva, nebo se stane sportovním trenérem, a že vyznává týmového ducha. Zbývalo jen zjistit, jestli se tento *týmový duch* vztahuje i na policii.

Prokurátor sledoval s neskryvaným zájmem, jak se k němu Servaz blíží. Šedé oči. Pronikavé. Nad rouškou brýle s kulatými obroučkami.

„Pane majore,“ řekl.

„Pane prokurátore.“

„Pane prokurátore,“ oslovil jej vzápětí důstojník četnictva, stojící po jeho boku, „začali jsme s ohledáváním a čekáme jen na vaše rozhodnutí...“

Prokurátor se podíval na četníka a pak zpátky na Servaze.

„Majore,“ řekl, „už jsem toho o vás a o vašem týmu hodně slyšel.“

„Tohle je kapitán Espérandieu a poručík Cheungová,“ představil Servaz své kolegy. „Můžeme dostat základní informace?“

Otočili se k důstojníkovi četnictva, který ukázal na krajnici vedle nabouraného auta.

„Ten kluk vyběhl támhle z lesa,“ řekl přes roušku. „Řidič,“ důstojník ukázal na muže sedícího ve stanu osvětleném reflektory a pijícího kávu z kouřícího kelímku, „neměl čas zastavit. Narazil do něj a srazil ho na vozovku. Měl na sobě... *hlavu jelena* zapnutou vzadu na hlavě na zip a pod bradou uvázanou páskem.“

Servaz se zachvěl.

„Hlavu jelena? Kde je?“ chtěl vědět.

„Záchranáři mu ji sundali, když se ho pokoušeli oživit. Při té příležitosti ji určitě kontaminovali. Leží zapečetěná ve stanu. Záchranáři taky pořádně pošlapali první zónu.“

Pěknej bordel, pomyslel si Servaz a rozhlédl se kolem. Pořád ještě jej překvapovalo rozložení pořádkových sil. Určitě záchranářům odebrali otisky prstů a vzorky DNA, aby je mohli v daný okamžik eliminovat v rámci zóny číslo 1 a 2.

„Když se ten kluk ve světlech reflektorů objevil, řidič si nejdřív myslel, že se jedná o zvíře. Pořád je ještě v šoku,“ pokračoval důstojník.

„Co tady dělal v tak pozdní hodinu?“

„Měl noční službu v nemocnici. Dělá sanitáře. Vracel se domů...“

„Řekli mi, že ten chlapec před něčím utíkal... Víme, před čím?“

„Uvidíte...,“ odpověděl četník. „Každopádně to je... hmm... *citlivý případ*.“

„Ano? A proč?“

„Uvidíte,“ opakoval důstojník.

Servaz si v duchu celou scénu představil. Noc. Reflektory. Les. Postava s jelení hlavou vyskočí před auto jako nějaké mytologické zvíře. Řidič neměl čas zastavit. Byl překvapený, ale zároveň fascinovaný a paralyzovaný oním zjevením. Servaz se zachvěl. Najednou dostal chuť na cigaretu, vyndal z kapsy kabátu krabičku, ale pak si uvědomil, že má nasazenou roušku. Doba viru. Trestajícího, smrtelného a očištného, jenž našel svůj symbol: roušku. Sloužící jako roubík, jako znamení umlčené, hygienické a také ztracené společnosti, zahnané do kouta...

„Pane prokurátore, co máme dělat?“ trval na svém četník. „Hodiny ubíhají. Jsme připraveni...“

„Protože jste tu byli první a už jste vyslechli řidiče, pověřuji vás vyšetřováním samotné dopravní nehody,“ odpověděl prokurátor. „Tým majora Servaze naopak pověřuji vyšetřováním všeho, co se týče eventuálního únosu, věznění, mučení a pokusu o vraždu toho chlapce, jakmile bude identifikován. Poskytnu vám veškeré informace. Počítám s tím, že budete spolupracovat.“

Servaz viděl, jak se důstojník četnictva zamračil.

„Vincente,“ řekl, „spoj se s policejními techniky a zaříd, aby pořídili bezpečnostní fotodokumentaci všech důkazů. Samiro, ty zajistíš všechny formality. Převezmeš všechny vzorky, zabezpečíš fotodokumentaci z místa činu a ověříš, jestli protokoly nejsou napadnutelné.“

„Nejsou,“ odbyl ho důstojník četnictva. „Mí muži odvádějí dobrou práci.“

„Tím jsem si jistý,“ odpověděl Servaz diplomaticky.

Zahleděl se směrem k havarovanému autu. Někdo před ním klečel, těsně vedle těla. Někdo, koho znal. Doktorka Fatiha Djellaliová. Patoložka z Ústavu soudního lékařství v Toulouse. Profesionálka až do morku kostí. Kompetentní. Spolehlivá. To byla dobrá zpráva...

Vyhrnul si límec kabátu. Teplota určitě klesla skoro na nulu. Za chvíli bude listopad. Měsíc mrtvých a chryzantém. Začátek podzimních depresí.

Oblékl si kombinézu, natáhl si rukavice a návleky na nohy, pak se vydal do zóny 1 a zamířil k patoložce. Přimhouřil oči, protože rozsvícené reflektory auta jej oslňovaly, ale i tak se snažil vnímat detaily. Nahé tělo leželo na boku na asfaltu. Doktorka Djellaliová se nad ním skláněla a prohlížela záda ve světle potápěčské svítilny. To Servaz věděl, protože už s ní viděl patoložku pracovat. Byla vodotěsná, mimořádně silná a snadno ovladatelná. Náhle pochopil, proč mu četník říkal, že se jedná o citlivý případ. Nebyla to jen hra světla a stínů. Ten *mladý muž měl černou pleť*.

„ZDRAVÍM,“ řekl.

„Zdravím, Martine.“

Ani k němu nezvedla hlavu, tak byla soustředěná na práci. Málem spolu začali chodit, krátce předtím, než se seznámil s Léou. Tehdy zaváhal. Fatiha Djellaliová byla velmi přitažlivá a především nesmírně milá. Ale někteří policisté jí říkali „Víla smrti“. Stejně jako on, i ona žila s mrtvými.

Stejně jako on, i ona si jejich obrazy nosila domů. Servaz si nebyl jistý, jestli by život s takovou ženou byl ten nejlepší způsob, jak bojovat s vlastními démony a držet si je od těla. A pak do jeho života vtrhla Léa a se svou veselostí, vitalitou, lidskostí a přímočarostí všechny tyto úvahy vymazala.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„Ještě přesně nevím, ale řekla bych, že ho zabil ten náraz na zem. Ale než dopadl na vozovku, nabouralo do něj to auto. Krev je na kapotě i na předním skle. A má poškrábané nohy. Musel tím lesem běžet dlouho.“

Servaz přimhouřil před světlem reflektorů oči a svou pozornost zaměřil na chlapcovy ruce, na něž patoložka nasadila průhledné sáčky.

„Už mu někdo odebral otisky prstů?“

Zavrtěla hlavou.

„Ještě ne. Nepřipadá v úvahu odebírat nějaké vzorky nebo provádět jakoukoliv operaci, která by mohla způsobit nežádoucí kontaminaci, dokud neprozkoumám bříška prstů a obsah za nehty.“

Servaz velmi dobře věděl, jak je během vykonávání své profese přísná a nekompromisní.

„Jestli nenajdeme žádné šaty ani doklady, budeme určitě potřebovat otisky, abychom ho mohli identifikovat,“ namítl. „Mohli bychom použít nějakou ohleduplnou techniku jako třeba prášek, který nepoškodí DNA. Nebo aspoň fotografie...“

„Martine, za současného stavu se kromě mě nikdo těla ani nedotkne!“ odpověděla úsečně. „Můžete je odebrat až

LOV

těsně před pitvou. Ale nikdo se těchto rukou nedotkne, dokud si neprohlédnu prsty a nehty, je to jasné? Nevstávala jsem tak brzy pro nic za nic!“

Doktorka Fatiha Djellaliová to ze sebe vychrtila jedním dechem. Měla své postupy a nikdo ji od nich nemohl odradit. Servaz znal pathology, kteří nebyli takhle striktní. Vzdychl. Na jednu stranu její profesionalitu obdivoval, na druhou by teď raději šetřil časem.

„Úplněk,“ řekla náhle.

„Jo, všiml jsem si,“ odpověděl a zvedl zrak k nočnímu nebi.

„*Lovecký úplněk...*“

Znovu se zachvěl.

„Co?“

„U nás se mu říká lovecký,“ vysvětlila. „Říjnovému úplňku se tak říká proto, že kdysi usnadňoval lov migrujících ptáků. Tradičně to byl první úplněk po zářijové sklizni. Jenomže rok 2020 je specifický v tom, že máme třináct úplňků místo dvanácti. A v říjnu dokonce dva. *Lovecké úplňky*,“ zopakovala.

Servaz si vzpomněl, že v řecké mytologii byla bohyně lovu Artemis také spojována s úplňkem. Opět jím proběhlo zachvění.

„Myslíš, že to má nějakou spojitost?“ zeptal se.

„Něco takového říkat není náplní mé práce, ale vaší.“

„Podle toho, co jsem slyšel, před něčím nebo někým utíkal... Že ho... *lovili*... Víš, z čeho vychází tahle hypotéza?“

BERNARD MINIER

Potřásla hlavou.

„Podívej.“

Zamířila paprsek svítilny na jednu z lopatek. Na levém rameni těsně pod klíční kostí se nacházela rána. Trčel z ní kovový hrot. V silném světle se leskl. Servaz si taky sedl na bobek.

„Co to je? Nějaká šipka?“

„*Spíš hrot šípu z kuše.*“

Ucítíl, jak se mu na krku zježily všechny chlupy.

„Nic běžného, že?“ dodala. „A to není vše...“

Odložila svítilnu na zem a uchopila tělo za ramena.

„Pomoz mi.“

Pomohl jí je pomalu a opatrně obrátit. Položili ho na záda na plachtu roztaženou na štěrk a asfaltu.

Doktorka mu nejdřív posvítla do obličeje, ačkoliv jej už dostatečně osvětlovaly reflektory auta.

Servaz strnul. Mrtvé panenky. Oči, které měly sotva čas zahlédnout život, než ho opustily. Tomu chlapci nemohlo být moc přes dvacet. Fatiha Djellaliová sjížděla světlem po těle dolů přes bradu a krk až k hrudnímu koši, zřetelně vystupujícímu pod kůží, protože chlapec byl hrozně hubený.

Servaz byl překvapený a zároveň doslova ohromený. Snažil se na to nemyslet a nevytvářet si v tomto stádiu jakékoliv hypotézy, jež by mohly vést k předčasným závěrům.

Někdo chlapci do hrudi vyryl slovo:

SPRAVEDLNOST.

2.

POSTUPOVALI KUPŘEDU jen velmi obtížně. Prodírali se křovím a mezi stromy. Připojila se k nim Samira a pak spolu šli cestou, kterou v lese vyznačili technici tak, že od jednoho stromu ke druhému natáhli paralelně vedle sebe dvě dlouhé žluté lesklé pásky. Drželi se podél nich z vnější strany, aby neponičili případné stopy. Mezi těmito žlutými liniemi osvětlovaly reflektory krvavé skvrny a zlomené větve, označené rovněž žlutými značkami. V lese bylo vlhko a po třiceti metrech měli všichni promočené kalhoty skoro až ke kolenům. O kus dál už nedosahovaly kabely, takže reflektory nahradily světelné bójky, spojené s bateriemi ležícími na zemi. Stoupali vzhůru podél nich.

Pak, asi po pěti stech metrech, už na stromech nevisely ani bójky, ani pásky. Od toho místa dál umisťovali technici kvůli nedostatku materiálu jen plastové značky označující stopy. Žluté čtverečky umožňovaly snadnější postup tmavým lesem a připomínaly pohádku o perníkové chaloupce.

Brzy dorazili k potoku tekoucímu pod strmým srázem. Skrz křoví zahlédli dva techniky osvětlující baterkami

protější břeh. Servaz si všiml, že v bahně jsou stopy mnohem hlubší. Stopy bosých nohou, ale i podpatků. Technici všechno fotografovali a měřili. Jeden z nich se zvedl a přišel až k nim. Možná se vracel nahoru pro materiál k odlévání stop.

Servaz mu ukázal průkaz.

„Pouze dospělí muži,“ řekl druhý technik a ukázal na stopy. „Řekl bych, že jich bylo šest až deset. Plus ten bosej kluk.“

Měl na sobě kombinézu s kapucí, modrou roušku, návlaky na nohách a dvojité gumové rukavice na rukách. Vypadal jako průzkumník ztracený na nějaké nepřátelské planetě.

„Pokračuje to dál?“ zeptal se Servaz, odhrnul jednu větev a opatrně si stoupl na placatý kámen uprostřed potoka.

Voda ve světle baterky zpívala a tančila. Potok si razil tunel uprostřed vegetace.

„Ano, ještě asi kilometr.“

Servaz si náhle na vedlejším kameni všiml něčeho, co vypadalo jako mrtvá žába. Ležela na břiše, její zadní nohy tvořily pravý úhel a nehýbala se. Ten malý obojživelník jej bůhví proč fascinoval a zneklidňoval. Bylo to o to víc fascinující, že na silnici před chvílí viděl mrtvolu lidskou. Jako kdyby se toto nicotné stvoření hlásilo o své místo ve vysoké hře života a smrti.

Pokračovali dál. Koruny stromů nad nimi tvořily takřka neproniknutelný strop, ale mezi listovím se čas od času objevil měsíc. Tady, daleko od silnice, panovalo ticho. Konečně

spatřili další techniky v bílých kombinézách pohybující se uprostřed jakési mýtiny.

Byla zalitá měsíčním světlem.

Z kruhového prostoru, otevřeného pod širým nebem uprostřed lesa, vyzařovala hrůza a Servaz cítil, jak se jej opět zmocňuje strach.

„Tak co tady máte?“ zeptal se a znovu ukázal průkaz.

„Stopy tady končí,“ odpověděl jeden z kosmonautů. „Odsud vyběhl. Utíkal směrem, kterým jste přišli,“ dodal a ukázal na černou hradbu lesa za jejich zády.

Pak ukázal na snově modře zbarvený okraj paseky, kde byla na některých místech slehlá tráva. Na opačné straně se mezi stromy nořila tmavá cesta.

„Parkovalo tu několik aut. Přijela odtamtud. Cesta ústí na silnici. Oběť musela být v jednom z nich...“

„Kolik bylo těch aut?“ zeptal se Servaz.

Stáhl si roušku pod bradu a chystal se zapálit si vyhaslou cigaretu. Přestal kouřit před dvěma roky, před vraždami v Aiguesvives, ale onen případ – a cigareta, kterou mu strčila do pusy psychiatricka Gabriela Dragomanová – ho přiměly znovu začít. A od té doby už nepřestal.

„Řekl bych, že asi tři...“

„Existuje nějaký způsob, jak zjistit značky a typy?“

Servaz vytušil, že se muž pod rouškou ušklíbl.

„Na mokré trávě bude velmi komplikované zajistit stopy pneumatik,“ odpověděl. „Možná budeme mít víc štěstí tam na té cestě. Je tam sice šterk, ale na některých místech

jsou kaluže bláta. Ideální by bylo, kdybychom našli nějaké viditelné stopy jako třeba oděrky laku, ale o tom si můžeme nechat jen zdát. Každopádně pošleme všechny vzorky do laboratoře a uvidíme.“

Kosmonaut se obrátil a ukázal na dva kolegy, kteří se obezřetně otáčeli, jako kdyby se nalézali na planetě s řídkou atmosférou. Servaz pocítil lehkou závrať. V té scéně na mýtině bylo něco strašlivě znepokojujícího. Ale možná to způsobovala jen představa toho, co si ten chlapec musel vytrpět.

„Každopádně to tady nedávno pošlapala spousta lidí,“ pokračoval technik. „Máme pár stop podrážek. Otisky bot dospělých lidí...“

Servaz potřásl hlavou.

Lovci... Představil si vystrašeného chlapce, kterého uprostřed noci vytáhli z auta. Muže, kteří se ho naprosto evidentně chystali... *lovit*. Hrůzu, jakou asi musel cítit. Ve spáncích mu bušilo. Za ta dlouhá léta strávená u policie měl možnost setkat se s nejrůznějšími lidskými vlastnostmi, ale v tomto případě se v duchu ptal, co to může být za lidi schopné udělat z lidské bytosti... *štvanou zvěř*.

VRÁTILI SE DOLŮ z kopce, aby vyslechli řidiče volva.

„Já... já... ujišťuji vás, že jsem nejel rychle,“ řekl muž sedící ve stanu na skládací stoličce. „Pustil jsem si hudbu. Abych neusnul. K největšímu počtu nehod dochází na silnicích, které člověk dobře zná.“

V třesoucí se ruce držel kelímek s horkou kávou. Podle četníků dopadl test na alkohol negativně.

„Chudák,“ pronesl a oči měl zarudlé pláčem. „Kdo mu mohl něco takového udělat?“

„Co máte na mysli?“ zeptala se Samira.

„No... nasadit mu tu zvířecí hlavu... honit ho po lese...“, odpověděl muž.

„Proč si myslíte, že ho honili?“

Muž k ní zvedl vyděšený pohled, jako kdyby ho vyděsil její gotický zjev. Měla na sobě dlouhou prošívanou bundu s umělým beránkem, oči protažené černou linkou, vypadala trochu jako havraní křídla a za rouškou se rýsovala její nakrátko ostříhaná hlava. Zkoprněle přimhouřil oči.

„Já nevím... On... utíkal... z lesa... ve tři hodiny ráno... Ve světle reflektorů vypadal... strašně vyděšeně...“

„Možná se jenom lekl, že ho porazí auto,“ namítla. „Víte určitě, že jste jel rychle?“

Muž energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, ne! Nejel jsem rychle! V noci a celý unavený jsem jel určitě pomaleji, než je povolená rychlost. Předpokládám, že máte prostředky, jak si to ověřit.“

V hlase se mu ozýval prosebný tón.

„To máme,“ řekla Samira. „A taky si to ověříme. Četníkům jste vypověděl, že jste jel z nemocnice.“

„Ano.“

„Zavolali jsme tam. Ve vašem časovém rozvrhu je dvouhodinová mezera.“

BERNARD MINIER

Muž měl v obličeji strhaný výraz.

„Než jsem vyjel, trochu jsem si zdřímnul v autě... Byl jsem... ehm... unavený.“

„Bydlíte dvacet minut odsud. Mohl jste si odpočinout ve své posteli. Vidím, že jste ženatý,“ řekla a ukázala na jeho snubní prsten.

„Ano, jsem.“

Hlas se mu teď třásl.

„Na rameni máte dlouhý vlas.“

Muž sebou trhl.

„Co?“

V panice sklopil oči a zašilhal na své rameno. Nic na něm neviděl, protože na něm nic neměl.

„Kde jste byl ty dvě hodiny?“

Samira mluvila jasně a chladně. Muž na ni vrhl zoufalý pohled.

„S přítelkyní... Prosím vás, neříkejte to mé ženě!“

„Může to... vaše *přítelkyně*... potvrdit?“

Přikývl a popotáhl nosem.

„Ano... ano... Promiňte... Hrozí mi za tu lež něco?“

„To uvidíme,“ přerušil je důstojník četnictva, který k nim přistoupil. „Je pět hodin třicet osm minut, pro dnešní den vás umístíme do vazby,“ dodal.

„Co?“ vykoktal řidič.

„Nebojte se, jedná se jen o formalitu,“ řekla mu Samira.

„Jestli nemáte další otázky, tak si ho převezmeme,“ prohlásil důstojník.

Sbohem, spolupráce mezi jednotkami...

„Komisaři...“, řekl muž směrem k Servazovi, jako kdyby měl z přítomných nejvyšší hodnost.

„Majore“, opravil ho Servaz. „Ano?“

„Jeho oči... *Viděl jsem je ve světle reflektorů ...* Když otočil hlavu... Těsně předtím, než jsem ho srazil... Měl v nich hrozný strach... ne z auta, z *něčeho jiného*... Strach. Něco takového jsem v životě neviděl.“

Servaz strnul. Nechal na sebe působit mužova slova. To se mu ještě nestalo. Cítil důvěrně známé mravenčení podél páteře. Chlapce nelovili jednotliví lovci, ale celá smečka, *jako vlci*... Nahého chlapce se zvířecí hlavou...

Znovu si připomněl tu příšernou hlavu, která teď ležela v průhledném igelitovém pytli na stole ve stanu a kterou chvíli předtím pečlivě prozkoumal. Nad dřevěným podkladem zdobícím čelo se zvedalo rozvětvené paroží ukončené hroty. Pohladil je přes plastový pytel. Z hlavy vyčnívaly špičaté uši. Srst byla hedvábná, lesklá a zbarvená do rezava. Hlava neměla ani čumák, ani nozdry. Místo nich byla jednoduchá kožená kápě s otvory pro oči a nos. Servaz si v duchu představil nádherné živé zvíře, jímž bylo, než se stalo touhle věcí. Vůbec si však nedokázal představit, co musel cítit živý chlapec s touhle nasazenou zvířecí hlavou, zatímco utíkal, aby unikl svým pronásledovatelům.

Musel se dusit, musel být na pokraji asfyxie, protože otvory pro nos byly maličké a pro ústa žádný otvor neexistoval.

BERNARD MINIER

Servaz se zachvěl. Před ním se nacházelo Zlo v té nejčistší podobě. Rozeznával každý jeho detail.

Bylo 5 hodin 43 minut onoho pondělního rána 26. října.

3.

ZPÁTKY NA KOMISAŘSTVÍ dorazili přesně v osm hodin ráno. Ve druhém patře vládl nezvyklý shon. Servaze překvapilo, kolik je tam v tuhle denní dobu lidí.

Pootevřenými dveřmi viděl spoustu vyslýchaných. Jako obvykle tu panovalo napětí a agresivita. Zatčení plivali policistům do tváří své pohrdání a advokáti naopak pro své klienty vyžadovali respekt.

„Proč je tady tolik lidí?“ zeptal se kolegy z oddělení kriminálních zločinů, který na chodbě telefonoval z mobilu.

Policista telefon odložil.

„Vy to nevíte? Víkend byl divoký. Sedm napadení nožem, a to jen od pátku do neděle, ve čtvrti Bellefontaine. Minulou noc vystoupil nějaký chlap z metra a napadl skupinku opilců. Pobodal je do zad, museli je odvézt na pohotovost do nemocnice. V sobotu za knihovnou uprostřed odpoledne dostal další člověk dvě rány nožem. V pátek o půlnoci zranili dva muže na náměstí Arnauda Bernarda. Ve stejnou dobu byl jeden muž těžce pobodán na avenue des Minimes do krku a hrudníku.“

Počítal na prstech obou rukou.

„Ještě ten samý večer se dva muži navzájem pobodali na rue de l'Ukraine. Na dva kluky někdo zaútočil v sobotu brzy ráno na nábreží Daurade, chtěl jim pravděpodobně ukrást mobily.“

Ukázal Servazovi prsty.

„A konečně v noci ze soboty na neděli v rue Georges-Brassens skončila sousedská hádka bodnutím nožem do hrudníku... Myslím, že tu máme rekord. Většinu vyšetřování provádí městská policie, zbytek připadl nám.“

Rekordy jsou tvořeny, aby byly překonávány, pomyslel si Servaz. Všude po celé zemi panoval nekontrolovatelný vztek a rozpad autorit. Každý den se na ulicích odehrávala skutečná válka. Válka předem prohraná, do níž soudci posílali policisty s pohrdáním, špatně vybavené a v malém počtu a nenáviděné těmi, které měli chránit...

„Taky tu máme dvě znásilnění a tři sexuálně motivovaná napadení,“ připojil se kolega z mravnostního, jenž vyšel z kanceláře. „Co mám dělat s desítkami nevyřízených případů? Oběti mi volají každý den a ptají se, jestli jsem nějak pokročil. Co jim mám odpovědět?“

„Měli by pozvat některé politiky a mravokárce, aby tu s námi strávili pár dní,“ řekla Samira.

Všichni se k ní otočili. Sundala si prošívanou bundu a v denním světle byl zcela jasně vidět lesklý nápis HELL na jejím černém svetru. Kožené kalhoty měly nášivky, spoustu kapes, zipů, kovových kroužků a sponek, tyčila se na

martenskách s přehnaně vysokými podrážkami a celá vypadala jako fanyнка BDSM.

Servaz vešel do své kanceláře následovaný oběma zástupci, které pobídl, aby postupovali podle procedury LRPPN, což byl předpis pro státní policii, jehož třetí verze pokulhávala za těmi dvěma prvními. Postupem let se trestní zákoník neustále nafukoval, papírování jim ubíralo čas na práci a omezovalo pátrání v terénu.

Napadlo ho, jestli je pro takovou práci ještě vůbec stavěný. Být policistou považoval za poslání. Po třicet let neváhal trávit celé noci v autě a obětovat osobní život s jediným cílem: Chytit ta nejnebezpečnější individua, neškodlivější pro celou společnost. Dnes se ale pravidla změnila. Čekalo se od nich, že budou totéž dělat z kanceláří, že budou provádět nesmyslné výsledky, s vyslýchanými že budou jednat v rukavičkách a že budou dodržovat hloupá a často rozporuplná pravidla. Práce kriminalisty vyžaduje naprosto komplexní a vyčerpávající postup. Šikovný advokát nebo lajdácký úředník mohl mrknutím oka zničit mnohaměsíční úsilí, jako kdyby nestačilo, že se množily překážky a zábrany. Výsledek? Statistiky byly naprosto jednoznačné. Největší nárůst násilí v Evropě, dvakrát vyšší než ve Španělsku a Německu, a dokonce i sousední Itálii, kde operovala mafie.

Servaz našel v šuplíku paracetamol a kodein. Šíleně ho bolela hlava. Naštěstí si udělal zásoby dřív, než se tyhle prášky daly sehnat jen na předpis. Beztrestnost zločinců díky nejruznějším zákazům a příkazům nakazila i zbytek společnosti.

„Černý kluk, kterému nasadili zvířecí hlavu a kterého zcela evidentně *lovili* v noci v lese jako *zvěř*! Dovedete si představit, co vypukne, až se toho zmocní tisk?“ ozval se náhle ode dveří nějaký hlas. „Jestli se tohle svinstvo potvrdí, bude mít tenhle případ naprostou prioritu...“

Servaz zvedl hlavu. Stál tam jeho nový šéf Chabrillac, padesátník, oblečený do obleku příliš úzkého na jeho široká ramena. Vypadal jako hráč ragby. Jeho pupek však spíš napovídal, že to ragby hrál někdy v minulém století. Měl husté a černé obočí, panenky jako špendlíky a neustále vypadal našťavaně. Nahradil Stehlina, který se rozhodl ukončit svou kariéru v mírnějším a nikoliv tak zločinném klimatu na Côte d’Azur.

Servaz měl Stehlina rád, protože neváhal přijmout riskantní rozhodnutí, pokud to bylo zapotřebí.

Ještě nevěděl, co si o novém divizním komisaři myslet. Podle některých se ke svým podřízeným choval tvrdě, podle jiných to byl spíš produkt čisté byrokracie, puntičkář a chlap, jenž dokázal včas zatáhnout za záchrannou brzdu. Kolegové už pro něj vymysleli přezdívku „Hulk“. Servaz zatím s názorem čekal.

„Požádal jsem, aby se pitva provedla co nejrychleji,“ oznámil Hulk.

Vrhl podezřívavý pohled na Samiřino oblečení, zamračil se a pak se pohledem vrátil k Servazovi.

„Majore, uvědomte si, že se jedná o nesmírně citlivý případ. Od této chvíle jdou všechny ostatní případy stranou!“

Pečlivě si prohlédl jednoho po druhém – Samiru, Vincenta a Martina – a potom se slavnostně obrátil ke dveřím.

„Poručíku! Pojdte dál!“

Objevil se mladík. Blondák s modrýma očima. Opálený jako surfař.

„Představuji vám nového kolegu. Poručíka Raphaëla Katze,“ řekl Chabrillac. „Nastupuje k nám přímo z akademie, kterou absolvoval s červeným diplomem.“

Udělal pauzu, aby měli čas informace vstřebat.

„Jak víte, letos promoci zdržela covidová epidemie. Vzhledem ke svým výsledkům měl poručík možnost zvolit si... ehm... prestižnější místo, ale vybral si Toulouse. Společně vám na vás, že ho mezi sebe přijmete co nejlépe.“ Otočil se k mladému policistovi: „Vaším prímým nadřízeným bude major Servaz, jak jste si přál.“

Chabrillac odešel. Servaz na mladého příchozího rozpačitě hleděl. Odkdy se touží stát absolvent akademie s červeným diplomem členem vyšetřovací skupiny? Mladý blondatý poručík jej místo podání ruky pozdravil lehkou úklonou hlavy.

„Hodně jsem o vás slyšel, pane majore,“ řekl. „Ve škole jsme měli profesora, tak trochu nekonformního, jediného, který se nebál překračovat osnovy a který po oficiálním vyučování a v malém kroužku rád citoval vaše případy.“

„Doufám, že je nepojímal moc akademicky.“

Katz se pod rouškou usmál. Každopádně jeho oči se smály.

„Ne, to opravdu ne. Ale maximálně ho zajímalo vaše pojetí, nový pohled na věci... *radikální nonkonformismus*,

abych ho citoval přesně. Prostřednictvím vašich případů nás učil bořit stará schémata a jít mnohem dál, než se nabízelo. Samozřejmě, že to dělal velmi diskrétně.“

„Hmmm,“ řekl Servaz, který si dovedl představit okleštěný způsob výuky na policejní akademii.

Podíval se na Samiru, jež na nově příchozího hleděla nejistým a zároveň zkoumavým pohledem. Servaz vytušil, že mu za vzhled v duchu dává dobré známky. Atletický poručík Katz se musel lidem líbit. Servaz by se vsadil, že má pod rouškou i krásný obličej.

„Požádal jsem o přidělení do Toulouse, protože jsem se ve zdejším kraji narodil,“ vysvětloval, „ale taky jsem... tajně doufal, že budu moci pracovat s vámi.“

Servaz se zatvářil překvapeně.

„Kdo se ještě v roce 2020 chce stát policistou?“ zeptal se. „A mezi těmi, kteří se chtějí stát policistou, kdo chce makat na kriminálním oddělení? Spousta práce, příliš svazující trestní zákoník, nekonečné hodiny přesčasů, málo výsledků, být k dispozici čtyřiaadvacet hodin denně, obětovat soukromý život, psát nekonečné stohy papírů... To dnes mladé absolventy akademie moc nepřitahuje.“

Zahleděl se Katzovi do tváře.

„A vy jste se svým červeným diplomem požádal o přidělení ke kriminálce...“

„Jak už jsem říkal, pane majore, na policejní akademii jste skutečná legenda. Pracovat s vámi, to je jako splněný sen. Cítím, jak mi stoupá hladina serotoninu,“ dodal.

Servaz nakrčil obočí.

„Hladina čeho?“

„Serotoninu... Víte, že u humrů se chemický obsah mozku výrazně mění podle toho, jestli se jedná o vítězného, nebo poraženého humra? V případě vítězství obsah serotoninu pozoruhodně stoupá. V případě prohry je to přesně naopak. Deprimovaní a vystrašení humři produkují oktopamin, zatímco sebejistí, uvolnění a divocí humři vytvářejí vysoké procento serotoninu.“

„Do prdele!“ zamumlala Samira za zády nově přichozího, ale tak, aby to dobře slyšel.

Katz se otočil. Prohlédl si ji od hlavy až po paty. V očích se mu zračily rozpaky jako u každého, kdo tuhle francouzsko-židovskou Marokánku spatří poprvé. Většina lidí své rozpaky skrývala. Ale on ne. Katz byl sebejistý humr nacpaný serotoninem...

„Zajdu si pro věci,“ oznámil nadšeně a zamířil ke dveřím.

Jakmile byl pryč, Samira pohlédla nejprve na Servaze a potom na Vincenta.

„Humři...? Fakt? Kurva, zdědili jsme premianta. A navíc vypadá jako nácek...“

Servaz se zamračil.

„Co? Co jsem řekla? Řekla jsem, že vypadá jako nácek, ne že je nácek...“

4.

V OSTŘÉM SVĚTLE pitevního sálu bylo tělo zbavené stínů a každý detail jeho anatomie, každý pór jeho kůže, každý záhyb byl čistě a jasně vidět, jako měsíční kráter ve sluneční záři.

Bylo 17 hodin 30 minut. Strávili celý den tím, že pokračovali v práci, řešili běžné případy a přitom čekali na zavolání patoložky.

Náhle se z reproduktorů ozvaly první tóny divoké a bombastické hudby, doprovázené sborem a ženským hlasem v pozadí. Raphaël Katz a důstojník četnictva ohromeně strnuli.

„Do prdele!“ hlesl mladý poručík.

Zadržel dech.

„*Eclipse*, Pink Floyd,“ dodal. „Verze Hanse Zimmera pro film *Duna*... To je... praštěný!“

V následující vteřině se se svou krásnou tváří lemovanou tmavými vlasy připomínajícími černý jantar objevila Fatiha Djellaliová, slavnostně jako římská vestálka nesoucí posvátný oheň. Kráčela za doprovodu živé a divoké hudby

a dokonce ani Servaz se nemohl ubránit tomu, aby mu nenaskočila husí kůže. Zvedl oči ke Katzovi a ten byl celý bledý.

„První pitva?“ zeptal se mladého vyšetřovatele a vypnul hudbu.

Katz přikývl. Doktorka Djellaliová pohlédla na Servaze.

„Martine, já tě nepoznávám. Kdybych tě neznala, řekla bych, že tohle je šikana.“

No sakra že to byla šikana, pomyslel si. Věděl, že hudba udělala své. Tohle byla jediná zvláštnost doktorky Djellaliové, tahle nevkusná reжіe. Bezpochyby to byl způsob, jak se připravit a soustředit, jako boxer vstupující do ringu. Katz se už pitvy zúčastnil na policejní akademii, ale v posluchárně, to znamená daleko od těla a zápachů.

„Otisky...“ řekl.

„To přijde na řadu,“ odpověděla.

Doktorka Djellaliová stáhla sáčky upevněné kolem rukou. S pomocí kartáčku pečlivě vyčistila obsah za nehty, pak z bříšek prstů odebrala DNA, a než začala odebírat digitální otisky, zapečetila sáčky. Jakmile byly vzorky odebrány, podala popisky napsané na stroji svému asistentovi. Vysokému, vousatému a mlčenlivému muži, jenž beze slova zamířil k počítači umístěnému na pracovní desce.

Okamžitě je začal registrovat.

„Začneme externí prohlídkou těla. Měří metr osmdesát dva, váží šedesát devět kilogramů, je velmi štíhlý, kůže tmavá až velmi tmavá, žádné tetování a žádné vrozené vady,

ale... konstatujeme... ano.... řadu zranění a odřenin na horní části nohou, paží a těla..."

Popisovala jedno po druhém, měřila je a čekala, až je soudní fotograf vyfotografuje ze všech úhlů.

„Tato zranění bezpochyby způsobily větve nebo kameny, když utíkal lesem. Odebereme vzorky, které by nám to měly potvrdit.“

Přistoupila k hlavě mladé oběti, jemně ji vzala do obou rukou a pohnula s ní na obě strany, aby vyzkoušela strnulost krku. Na této straně hlavy byla kůže z obličeje stržená a odhalovala živé maso a bělmo krví zalitých očí.

„Vlasy tmavé, krátké, kudrnaté,“ pokračovala. „Tři až čtyřdenní strniště. Pokožka stržená a poškrábaná v oblasti spánku, lícní kosti a levé čelisti..."

Servaz vrhl pohled na Raphaëla Katze. Ten sledoval, jak se doktorka Djellaliová pohybuje kolem stolu, a vůbec nereagoval, jen oči mu potemněly.

„Žádné z těchto zranění mi nepřípadne smrtelné,“ pokračovala Fatiha Djellaliová a trochu poodstoupila. „Smrt evidentně nastala nárazem na zem... nebo možná do auta...", dodala a tentokrát se upřeně zahleděla na důstojníka četnictva.

Znovu rukama v rukavicích nadzvedla hlavu a velmi pečlivě ohmatala šíji.

Vybavená tužkovou baterkou se pak naklonila k zažloutlým očím, ústům, zubům, nosním dírkám a uším, ohmatala krk a vrátila se k hrudi.

Servaz viděl, jak se narovнала a dala si malou pauzu. Servaz si uvědomil, že ji člověk musí velmi dobře znát, aby zachytil sotva znatelný náznak emocí v jejím hlasu, když vydechla a řekla:

„Vsadila bych se, že se jednalo o rozpálené cejchovací železo jako u dobytka...“

„Cože?“

Teď se naklonil i on nad zatvrdlý kousek kůže, který tvořil slovo SPRAVEDLNOST.

Podívala se na něj.

„Musíme to ověřit, ale podobá se to cejchovacímu železu. Každopádně to bylo provedeno *ante mortem*... Ten chudák kluk byl ocejchován jako dobytek.“

Vypustila vzduch z plic. Během své kariéry byla svědkem celé řady stupidit, krutosti a egoismu spáchaných na lidských bytostech. Ale na ty nejextrémnější ukázky si nikdy nezvykla. Otočila se k pojízdnému stolku s nástroji, lesknoucími se v ostrém světle. Prohrábla se jimi, některé nervózně uchopila do rukou a Servaz zaslechl, jak kov cinkl o kov.

Stál bez hnutí, zadržoval dech a přemýšlel o tom objevu. Přemítal nad tím, co to znamená a vyvolává. Strach, stále silnější přesvědčení, že stojí tvář v tvář zločinu. Náhle měl chuť být někde úplně jinde. Věděl, jaké v něm může tento druh zločinu zanechat stopy.

„Doktorko...“ zakoktal důstojník četnictva za jejich zády.

BERNARD MINIER

Hlas se mu lehce třásl.

„Doktorko, majore...“ zasténal, zatímco se k němu všichni obrátili. „On se *probouzí!*“